

136 *TIBULLI LIBER I.*

Temporis et prisca facta referre senem.
Interea pax arva colat. Pax candida primum
Duxit araturos sub juga curva boves.
Pax aluit vites, et succos condidit uvæ,
Funderet ut gnato testa paterna merum.
Pace bidens, vomerque vigent: at tristia duri
Militis in tenebris occupat arma fitus.
Rusticus e lucoque vehit male sobrius ipso
Uxorem plastro, progeniemque domum.
Sed Veneris tunc bella calent; scissosque capillos
Femina, perfractas conqueriturque fores.
Flet teneras subtusa genas: sed victor et ipse
Flet sibi dementes tam valuisse manus.
At lascivus Amor rixæ mala verba ministrat,
Inter et iratum lentus utrumque sedet.
Ah lapis est, ferrumque, suam quicumque puellam
Verberat: e cælo deripit ille Deos.
Sit fatis e membris tenuem percindere vestem:
Sit fatis ornatus dissoluisse comæ:
Sit lacrymas movisse fatis. Quater ille beatus,
Quo tenera irato flere puella potest.
Sed manibus qui sævus erit, scutumque fudemque
Is gerat, et miti sit procul a Venere.
At nobis, pax alma, veni, spicamque teneto:
Perfluat et pomis candidus ante finus.

ALBII

ALBII
TIBULLI,
EQUITIS ROMANI
LIBER II.

ELEGIA I.

QUISQUIS adest, faveat: fruges lustramus, et
Ritus ut a prisco traditus exstat avo. [agros,
Bacche veni, dulcisque tuis e cornibus uva
Pendeat, et spicis tempora cinge Ceres.
Luce sacra requiescat humus, requiescat arator,
Et grave suspenso vomere cesset opus.
Solvite vincla jugis. Nunc ad præsepia debent
Plena coronato stare boves capite.
Omnia sint operata Deo. Non audeat ulla
Lanificam pensis imposuisse manum.
Vos quoque abesse procul jubeo, discedite ab aris,
Queis tulit hesternæ gaudia nocte Venus.
Casta placent Superis. Pura cum veste venite,
Et manibus puris sumite fontis aquam.
Cernite, fulgentes ut eat sacer agnus ad aras,

S

Vincta-

138 *TIBULLI LIBER II.*

Vinctaque post olea candida turba comas.
 Di patrii, purgamus agros, purgamus agrestes,
 Vos mala de nostris pellite limitibus.
 Neu seges eludat messem fallacibus herbis:
 Neu timeat celeres tardior agna lupos.
 Tum nitidus plenis confusus rusticus areis,
 Ingeret ardenti grandia ligna foco,
 Turbaque vernarum, saturi bona signa coloni,
 Ludet, et ex virgis exstruet arte casas.
 Eventura precor. Viden' ut felicibus extis
 Significet placidos nuncia fibra Deos?
 Nunc mihi fumosos veteris proferte Falernos
 Consulis, et Chio solvite vincla cado.
 Vina diem celebrent. Non festa luce madere
 Est rubor, errantes et male ferre pedes.
 Sed bene Messallam sua quisque ad pocula dicat,
 Nomen et absentis singula verba sonent.
 Gentis Aquitanæ celeberrima Messalla triumphis,
 Et magna intonsis gloria victor avis,
 Huc ades, adspiraque mihi, dum carmine nostro
 Redditur agricolis gratia Cœlitibus.
 Rura cano, rurisque Deos. His vita magistris
 Desuevit querna pellere glande famem.
 Illi compositis primum docuere tigillis
 Exiguam viridi fronde operire casam.
 Illi etiam tauros primi docuisse feruntur
 Servitium, et plastro supposuisse rotam.

Tunc

TIBULLI LIBER II. 139

Tunc victus abiere feri: tunc infita pomus:
 Tunc bibit irriguas fertilis hortus aquas:
 Aurea tunc pressos pedibus dedit uva liquores,
 Mistaque securo est sobria lymphæ mero.
 Rura ferunt messes, calidi cum sideris æstu
 Deponit flavas annua terra comas.
 Rure levis verno flores apis ingerit alveo,
 Compleat ut dulci sedula melle favos.
 Agricola assiduo primum fatiatus aratro
 Cantavit certo rustica verba pede:
 Et fatur arenti primum est modulatus avena
 Carmen, ut ornatos diceret ante Deos.
 Agricola et minio suffusus, Bacche, rubenti
 Primus inexperta duxit ab arte choros:
 Huic datus a pleno memorabile munus ovili
 Dux pecoris hircus. Duxerat hircus oves.
 Rure puer verno primum de flore coronam
 Fecit, et antiquis imposuit Laribus.
 Rure etiam teneris curam exhibitura puellis
 Molle gerit tergo lucida vellus ovis.
 Hinc et femineus labor est, hinc pensa, colusque,
 Fufus et appposito pollice versat opus.
 Atque aliqua assidue textrix operata Minervam
 Cantat, et a pulso tela sonat latere.
 Ipse quoque inter agros, interque armenta Cupido
 Natus, et indomitas dicitur inter equas.
 Illic indocto primum se exercuit arcu:

S 2

Hei

140 *TIBULLI LIBER II.*

Hei mihi quam doctas nunc habet ille manus!
 Nec pecudes, velut ante, petit: fixisse puellas
 Gestit, et audaces perdomuisse viros.
 Hic juveni detraxit opes; hic dicere iussit
 Limen ad iratæ verba pudenda senem.
 Hoc duce custodes furtim transgressa jacentes
 Ad juvenem tenebris sola puella venit:
 Et pedibus prætentat iter suspenso timore,
 Explorat cæcas cui manus ante vias.
 Ah miseri, quos hic graviter Deus urget; at ille
 Felix, cui placidus leniter afflat Amor.
 Sancte veni dapibus festis; sed pone sagittas,
 Et procul ardentem, hinc procul abde faces.
 Vos celebrem cantate Deum, pecorique vocate
 Voce, palam pecori, clam sibi quisque vocet:
 Aut etiam sibi quisque palam: nam turba jocosa
 Obstrepit, et Phrygio tibia curva sono.
 Ludite: jam Nox jungit equos, currumque sequuntur
 Matris lascivo fidera fulva choro:
 Postque venit tacitus furvis circumdatus alis
 Somnus, et incerto Somnia nigra pede.

ELEGIA II.

DICAMUS bona verba, venit natalis, ad aras.
 Quisquis ades, lingua vir, mulierque fave.
 Urantur pia thura focis, urantur odores,

Quos

TIBULLI LIBER II. 141

Quos tener e terra divite mittit Arabs.
 Ipse suos Genius adfit visurus honores,
 Cui decorent sanctas mollia festa comas.
 Illius puro distillent tempora nardo,
 Atque satur libo fit, madeatque mero.
 Annuat et, Cerinthe, tibi quodcunque rogabis.
 En age, quid cessas? annuit ille, roga.
 Auguror, uxoris fidos optabis amores:
 Jam reor hoc ipsos edidicisse Deos.
 Nec tibi malueris, totum quæcunque per orbem
 Fortis arat valido rusticus arva bove;
 Nec tibi gemmarum quicquid felicibus undis
 Nascitur, Eoi qua maris unda rubet.
 Vota cadunt. Utinam strepitantibus advolet alis,
 Flavaque conjugio vincula portet Amor.
 Vincula quæ maneant semper, dum tarda senectus
 Inducat rugas, inficiatque comas.
 Huc veniat natalis avis, prolemque ministret.
 Ludat et ante tuos turba novella pedes.

ELEGIA III.

RURA tenent, Cornute, meam villæque puellam.
 Ferreus est heu heu quisquis in urbe manet.
 Ipsa Venus lætos jam nunc migravit in agros,
 Verbaque aratoris rustica discit Amor.
 O ego, cum dominam aspicerem, quam fortiter illic
 Verfa-

Versarem valido pingue bidente solum!
 Agricolaëque modo curvum sectarer aratrum,
 Dum subigunt steriles arva ferenda boves.
 Nec quererer, quod sol graciles exureret artus,
 Læderet et teneras pustula rupta manus.
 Pavit et Admeti tauros formosus Apollo;
 Nec cithara, intonsæ profueruntve comæ:
 Nec potuit curas sanare salubribus herbis.
 Quicquid erat medicæ vicerat artis Amor.
 Ipse Deus solitus stabulis expellere vaccas,
 Et potum fessas ducere fluminibus;
 Et miscere novo docuisse coagula lacte,
 Lacteus et mistis obriguiffe liquor.
 Tunc fiscella levi detexta est vimine junci,
 Raraque per nexus est via facta sero.
 Ah quoties, illo vitulum gestante per agros,
 Dicitur occurrens erubuisse foror!
 Ah quoties ausæ, caneret dum valle sub alta,
 Rumpere mugitu carmina docta boves!
 Sæpe duces trepidis petiere oracula rebus:
 Venit et a templis irrita turba domum.
 Sæpe horrere sacros doluit Latona capillos,
 Quos admirata est ipsa noverca prius.
 Quisquis inornatumque caput, crinesque solutos
 Aspiceret, Phœbi quæreret ille comam.
 Delos ubi nunc, Phœbe, tua est, ubi Delphica Pytho?
 Nempe Amor in parva te jubet esse casa.

Felices

Felices olim, Veneri cum fertur aperte
 Servire æternos non puduisse Deos.
 Fabula nunc ille est: sed cui sua cara puella est,
 Fabula fit, mavult, quam sine amore Deus.
 At tu, quisquis is es, cui tristi fronte Cupido
 Imperitat, nostra sint tua castra domo.
 Ferrea non Venerem, sed prædam secula laudant:
 Præda tamen multis est operata malis.
 Præda feras acies cinxit discordibus armis:
 Hinc cruor, hinc cædes, mors propiorque venit.
 Præda vago jussit geminare pericula ponto,
 Bellica cum dubiis rostra dedit ratibus.
 Prædator cupit immensos obsidere campos,
 Ut multa innumera jugera pascat ove.
 Cui lapis externus curæ est; urbisque tumultus
 Portatur validis mille columna jugis.
 Claudit et indomitum moles mare, lentus ut intra
 Negligat hibernas piscis adesse minas.
 At tibi læta trahant Samiæ convivia testæ,
 Fictaque Cumana lubrica terra rota.
 Eheu divitibus video gaudere puellas.
 Jam veniant prædæ, si Venus optat opes;
 Ut mea luxuria Nemesis fluat, utque per urbem
 Incedat donis conspicienda meis.
 Illa gerat vestes tenues, quas femina Coa
 Texuit, auratas disposuitque vias.
 Illi sint comites fuscæ, quos India torret,

Solis

Solis et admotis inficit ignis equis.
 Illi selectos certent præbere colores
 Africa puniceum, purpureumque Tyros.
 Nota loquor. Regnum ipse tenet, quem sæpe coegit
 Barbara gypsatos ferre catasta pedes.
 At tibi dura seges, Nemefim quæ abducis ab urbe,
 Perfolvat nulla femina terra fide.
 Et tu, Bacche tener, jucundæ confitor uvæ,
 Tu quoque devotos, Bacche, relinque lacus.
 Haud impune licet formosas tristibus agris
 Abdere: non tanti sunt tua musta, pater.
 O valeant fruges: ne sint modo rure puellæ,
 Glans alat, et prisco more bibantur aquæ.
 Glans aluit veteres, et passim semper amarunt.
 Quid nocuit, fulcos non habuisse fatos?
 Tum, quibus aspirabat Amor, præbebat aperte
 Mitis in umbrosa gaudia valle Venus.
 Nullus erat custos, nulla exclusura dolentes
 Janua. Si fas est, mos precor ille redi.
 Ah pereant artes, et mollia jura colendi,
 * * * * *
 O utinam veteri peragrantes more puellæ
 Horrida villosa corpora veste tegant.
 Nunc si clausa mea est, si copia rara videndi;
 Heu miserum, laxam quid juvat esse togam?
 Ducite. Ad imperium dominæ fulcibimus agros.
 Non ego me vinclis, verberibusque nego.

*ELE-**ELEGIA IV.*

HIC mihi servitium video, dominamque paratam.
 Jam mihi libertas illa paterna vale.
 Servitium sed triste datur, teneorque catenis,
 Et nunquam misero vincla remittit Amor.
 Et, seu quid merui, seu quid peccavimus, urit.
 Uror, io remove, sæva puella, faces.
 O ego, ne possim tales sentire dolores,
 Quam mallet in gelidis montibus esse lapis;
 Stare vel infanis cautes obnoxia ventis,
 Naufraga quam vasti tunderet unda maris.
 Nunc et amara dies, et noctis amarior umbra est.
 Omnia nam tristi tempora felle madent.
 Nec profunt elegi, nec carminis auctor Apollo.
 Illa cava precium flagitat usque manu.
 Ite procul Musæ, si non prodestis amanti.
 Non ego vos, ut sint bella canenda, colo.
 Nec refero Solisque vias; et qualis, ut orbem
 Complevit, versis Luna recurrat equis.
 Ad dominam faciles aditus per carmina quæro.
 Ite procul Musæ, si nihil ista valent.
 At mihi per cædem, et facinus sunt dona paranda,
 Ne jaceam clausam flebilis ante domum.
 Aut rapiam suspenfa sacris insignia fanis.
 Sed Venus ante alios est violanda mihi.

T

Illa

146 *TIBULLI LIBER II.*

Illa malum facinus suadet, dominamque rapacem
Dat mihi: sacrilegas sentiat illa manus.
O pereat quicumque legit viridesque smaragdos,
Et niveam Tyrio murice tingit ovem.
Hic dat avaritiæ causas, et Coa puellis
Vestis, et e rubro lucida concha mare.
Hæc fecere malas: hinc clavem janua sensit,
Et cœpit custos liminis esse canis.
Sed precium si grande feras, custodia victa est;
Nec prohibent claves, et canis ipse tacet.
Heu quicumque dedit formam cœlestis avaræ,
Quale bonum multis abdidit ipse malis!
Hinc fletus, rixæque sonant: hæc denique causa
Fecit, ut infamis hic Deus esset Amor.
At tibi, quæ precio victos excludis amantes,
Eripiant partas ventus, et ignis opes.
Quin tua tunc juvenes spectent incendia læti,
Nec quisquam flammæ fedulus addat aquam.
Seu veniet tibi mors, nec erit, qui lugeat ullus,
Nec qui det mœstas munus in exequias.
At bona, quæ nec avara fuit, centum licet annos
Vixerit, ardentem flebitur ante rogum.
Atque aliquis senior, veteres veneratus amores,
Annua constructo ferta dabit tumulo;
Et, bene, discedens dicet, placideque quiescas,
Terraque securæ sit super ossa levis.
Vera quidem moneo. Sed profunt quid mihi vera?

Illius

TIBULLI LIBER II. 147

Illius est nobis lege colendus Amor.
Quin etiam fedes jubeat si vendere avitas,
Ite sub imperium, sub titulumque Lares.
Quicquid habet Circe, quicquid Medea veneni,
Quicquid et herbarum Thessala terra gerit,
Et quod, ubi indomitis gregibus Venus afflat amores,
Hippomanes cupidæ stillat ab inguine equæ,
Si modo me placido videat Nemesis mea vultu,
Mille alias herbas misceat illa, bibam.

ELEGIA. V.

PH O E B E fave, novus ingreditur tua templa facer-
Huc age cum cithara, carminibusque veni. [dos,
Nunc te vocales impellere pollice chordas,
Nunc precor ad laudes flectere verba meas.
Ipse triumphali devinctus tempora lauro,
Dum cumulant aras, ad tua sacra veni:
Sed nitidus, pulcherque veni: nunc indue vestem
Sepositam, longas nunc bene pectè comas:
Qualem te memorant, Saturno rege fugato,
Victori laudes concinuisse Jovi.
Tu procul eventura vides: tibi deditus augur
Scit bene, quid fati provida cantet avis.
Tuque regis sortes: per te præsentit aruspex,
Lubrica signavit cum Deus exta notis.
Te duce Romanos nunquam frustrata Sibylla est,

T 2

Abdita

148 *TIBULLI LIBER II.*

Abdita quæ senis fata canit pedibus.
 Phœbe, sacras Messallinum sine tangere chartas
 Vatis; et ipse, precor, quod canat illa, doce.
 Hæc dedit Æneæ fortes, postquam ille parentem
 Dicitur, et raptos sustinuisse Lares.
 Hæc fore credebat Romam, cum mœstus ab alto
 Ilion, ardentem respiceretque Deos.
 Romulus æternæ nondum formaverat urbis
 Mœnia, consorti non habitanda Remo.
 Sed tunc pascebant herbose palatia vaccæ,
 Et stabant humiles in Jovis arce casæ.
 Lacte madens illic suberat Pan ilicis umbræ,
 Et facta agresti lignea falce Pales;
 Pendebatque vagi pastoris in arbore votum
 Garrula silvestri fistula sacra Deo:
 Fistula, cui semper decrevit arundinis ordo,
 Nam calamus cera jungitur usque minor.
 At, qua Velabri regio patet, ire solebat
 Exiguus pulla per vada linter aqua.
 Illa sæpe gregis diti placitura magistro,
 Ad juvenem festa est vecta puella die.
 Cum qua secundi redierunt munera ruris
 Caseus, et niveæ candidus agnus ovis.
 Impiger Ænea volitantis frater Amoris,
 Troica qui profugis sacra vehis ratibus,
 Jam tibi Laurentes assignat Jupiter agros:
 Jam vocat errantes hospita terra Deos.

Illic

TIBULLI LIBER II. 149

Illic sanctus eris, cum te veneranda Numici
 Unda Deum cœlo miserit indigetem.
 Ecce super fessas volitat victoria puppes.
 Tandem ad Trojanos Diva superba venit.
 Ecce mihi lucent Rutulis incendia castris.
 Jam tibi prædico, barbære Turne, necem.
 Ante oculos Laurens castrum, murusque Lavini est,
 Albaque ab Ascanio condita longa duce.
 Te quoque jam video, Marti placitura sacerdos
 Ilia, Vestales deseruisse focos;
 Concubitusque tuos furtim, vittasque jacentes,
 Et cupidi ad ripas arma relicta Dei.
 Carpite nunc tauri de septem montibus herbas,
 Dum licet; hic magnæ jam locus urbis erit.
 Roma, tuum nomen terris fatale regendis,
 Qua sua de cœlo prospicit arva Ceres;
 Quaque patent ortus, et qua fluitantibus undis
 Solis anhelantes abluit amnis equos.
 Troja quidem tunc se mirabitur, et sibi dicet,
 Vos bene tam longam consuluisse viam.
 Vera cano: sic usque sacras innoxia lauros
 Vescar, et æternum sit mihi virginitas.
 Hæc cecinit vates, et te sibi, Phœbe, vocavit;
 Jactavit fusa sed caput ante coma.
 Quicquid Amalthea, quicquid Marpefia dixit,
 Herophile Phœbo grata quod admonuit;
 Quasque Albuna sacras Tiberis per flumina fortes
 Portarit,

Portarit, ficco perlueritque finu:
 Hæ fore dixerunt belli mala signa cometen,
 Multus ut in terras deplueretque lapis.
 Atque tubas, atque arma ferunt strepitantia cœlo
 Audita, et lucos præcinuisse fugam.
 Ipsum etiam Solem defectum lumine vidit
 Jungere pallentes nubilus annus equos:
 Et simulacra Deum lacrymas fudisse tepentes,
 Fataque vocales præmonuisse boves.
 Hæc fuerunt olim. Sed tu jam, mitis Apollo,
 Prodigia indomitis merge sub æquoribus:
 Et succensa sacris crepitet bene laurea flammis,
 Omine quo felix, et facer annus eat.
 Laurus ubi bona signa dedit, gaudete coloni.
 Distendet spicis horrea plena Ceres.
 Oblitus et musto feriet pede rusticus uvas,
 Dolia dum, magni deficiuntque lacus.
 At madidus Baccho sua festa Palilia pastor
 Concinet. A stabulis tunc procul este lupi.
 Ille levis stipulæ solennes potus acervos
 Accendet, flammam tranfilietque sacras.
 Et fetus matrona dabit, gnatumque parenti
 Oscula comprehensis auribus eripiet.
 Nec tædebit avum parvo advigilare nepoti,
 Balbaque cum puero dicere verba senem.
 Tunc operata Deo pubes discumbet in herba,
 Arboris antiquæ qua levis umbra cadet.

Aut

Aut e veste sua tendent umbracula fertis
 Vinc̄ta; coronatus stabit et ipse calix.
 At sibi quisque dapes, et festas exstruet alte
 Cespitibus mensas, cespitibusque torum.
 Ingeret hic potus juvenis maledicta puellæ,
 Postmodo quæ votis irrita facta velit.
 Nam ferus ille suæ plorabit sobrius idem,
 Et se jurabit mente fuisse mala.
 Pace tua, pereant arcus, pereantque sagittæ,
 Phœbe; modo in terris erret inermis Amor.
 Ars bona; sed postquam sumsit sibi tela Cupido,
 Hei mihi quam multis ars dedit illa malum!
 Et mihi præcipue, jaceo cum saucius annum,
 Et faveo morbo, cum juvat ipse dolor.
 Vixque cano Nemefim, sine qua versus mihi nullus
 Verba potest, justos aut reperire pedes.
 At tu, (nam Divum servat tutela poetas)
 Præmoneo, vati parce puella sacro;
 Ut Messalinum celebrem, cum præmia belli
 Ante suos currus oppida victa feret
 Ipse gerens laurus; lauro devinctus agresti
 Miles io, magna voce, triumphæ canet.
 Tunc Messalla meus pia det spectacula turbæ,
 Et plaudat curru prætereunte pater.
 Annue: sic tibi sint intonsi, Phœbe, capilli,
 Sic tua perpetuo sit tibi casta foror.

ELE-

ELEGIA VI.

CASTRA Macer sequitur. Tenero quid fiet Amori?
 Sit comes, et collo fortiter arma gerat.
 Et, seu longa virum terræ via, seu vaga ducent
 Æquora, cum telis ad latus ire volet.
 Ure puer quæso, tua qui ferus otia liquit,
 Atque iterum erronem sub tua signa voca.
 Quod si militibus parces, erit hic quoque miles
 Ipse, levem galea qui sibi portet aquam.
 Castra peto, valeatque Venus, valeantque puellæ.
 Et mihi sunt vires, et mihi facta tuba est.
 Magna loquor: sed magnifice mihi magna locuto
 Excutiunt clausæ fortia verba fores.
 Juravi quoties rediturum ad limina nunquam?
 Cum bene juravi, pes tamen ipse redit.
 Acer Amor, fractas utinam tua tela sagittas,
 Si licet, extinctas aspiciamque faces.
 Tu miserum torques, tu me mihi dira precari
 Cogis, et infana mente nefanda loqui.
 Jam mala finissem letho: sed credula vitam
 Spes fovet, et melius cras fore semper ait.
 Spes alit agricolas: spes fulcis credit aratis
 Semina, quæ magno fenore reddat ager.
 Hæc laqueo volucres, hæc captat arundine pisces,
 Cum tenues hamos abdidit ante cibus.

Spes

Spes etiam valida solatur compede vincum:
 Crura sonant ferro, sed canit inter opus.
 Spes facilem Nemefim spondet mihi, sed negat illa.
 Hei mihi, ne vincas, dura puella, Deam.
 Parce, per immatura tuæ precor ossa fororis:
 Sic bene sub tenera parva quiescat humo.
 Illa mihi sancta est; illius dona sepulcro,
 Et madefacta meis ferta feram lacrymis.
 Illius ad tumulum fugiam, supplexque sedebo,
 Et mea cum muto fata querar cinere.
 Non feret usque suum te propter flere clientem.
 Illius ut verbis sis mihi lenta, veto.
 Ne tibi neglecti mittant mala somnia Manes,
 Mœstaque sopitæ stet foror ante torum:
 Qualis ab excelsa præceps delapsa fenestra
 Venit ad infernos sanguinolenta lacus.
 Desino, ne dominæ luctus renoventur acerbi.
 Non ego sum tanti, ploret ut illa semel.
 Nec lacrymis oculos digna est scædare loquaces.
 Lena nocet nobis; ipsa puella bona est.
 Lena vetat miserum Phryne, furtimque tabellas
 Occulto portans itque reditque finu.
 Sæpe, ego cum dominæ dulces a limine diro
 Agnosco voces, hæc negat esse domi.
 Sæpe, ubi nox promissa mihi est, languere puellam
 Nunciat, aut aliquas extimuisse minas.
 Tunc morior curis: tunc mens mihi perdita fingit,

U

Quisve

154 TIBULLI LIBER II.

Quisve meam teneat, quot teneatve modis.
Tunc tibi, lena, precor diras. Satis anxia vivas,
Moverit e votis pars quotacunque Deos.

ALBII

ALBII
TIBULLI,
EQUITIS ROMANI
LIBER III.

ELEGIA I.

MARTIS Romani festæ venere Calendæ.
Exoriens nostris hic fuit annus avis.
Et vaga nunc certa discurrent undique pompa
Perque vias urbis munera, perque domos.
Dicite, Pierides, quonam donetur honore
Seu mea, seu fallor, cara Neæra tamen?
Carmine formosæ, precio capiuntur avaræ.
Gaudeat, ut digna est, versibus illa meis.
Lutea sed niveum involvat membrana libellum,
Pumex et canas tondeat ante comas:
Summaque prætexat tenuis fastigia chartæ,
Indicet ut nomen litera facta tuum:
Atque inter geminas pingantur cornua frontes.
Sic etenim comtum mittere oportet opus.
Per vos auctores hujus mihi carminis oro,

U 2

Castali-